Parisa Liljestrand: Tal vid invigningen av Järvaveckan 2025

Talare	Datum	Plats
Parisa Liljestrand Kulturminister	11 juni 2025	Järva

Kära publik,

En vecka om året förvandlas Spånga IP till ett demokratiskt hjärta. En plats där idéer möts, där röster hörs, där framtiden formas. Ett varmt tack till alla er som gör detta möjligt – inte bara för Järva, utan för hela Sverige.

Men ärligt talat. När tälten är nedpackade och scenerna bortplockade, är det andra berättelser om Järva som dominerar. Trots att fler och fler lämnar grundskolan med gymnasiebehörighet och trots att brottsligheten minskar. Och en särskild sak stör mig: Hur lätt det är att tala om Järva i siffror. I andelar.

"Andelen utrikesfödda." "Andelen arbetslösa."

Jag har aldrig träffat en andel. Jag har aldrig skakat hand med en stapel i ett diagram. Men jag har mött människor – med namn, drömmar och driv. Jag har promenerat över Rinkeby torg, besökt Tekniska i Tensta och Berättarministeriet i Husby. Och där möter jag inte statistik. Jag möter människor. Stark vilja. Levande hopp. Och ett mod som inte syns i rapporterna.

Jag vet hur det känns att kallas för en siffra. Jag var bara ett barn när mina föräldrar flydde från Iran till Sverige. Det var inget val jag gjorde själv, men jag kommer alltid vara tacksam för att min mamma och pappa fattade det beslutet åt mig. Ibland när jag berättar om vår flykt får jag höra att det låter som en film: helikoptern över bergen till Turkiet, smugglarna, dramatiken. Det var ingen charterresa. Det var en resa på liv och död.

Att ge sig ut på en sådan färd med två små barn kräver två saker: hopp – en övertygelse om att solen skiner i nästa dalgång – och mod. Enormt mycket mod. Mina föräldrar hade det. Och i den där ”andelen utrikesfödda” finns tusentals

berättelser av samma slag. Om handlingskraft. Om framtidstro.

Vi hade tur. Vi kom till Vallentuna, där jag växte upp och fortfarande bor. Vi blev varmt mottagna. Men jag minns hur det skavde för mina föräldrar ibland. En gång önskade jag och min syster oss varsin cykel. Mamma frågade vår integrationssamordnare var man kunde få tag på cyklar.

”Jag ordnar det.”

Aldrig har jag sett mamma så arg. Hon ville inte vara ett projekt. Hon ville bara veta vägen till cykelaffären.

Det var där jag började förstå vad som verkligen betyder något: frihet, ansvar, människovärde. Och det är därför jag så småningom blev moderat.

För jag har en grundmurad tro på människan. På varje individs kraft att forma sitt liv. På att samhällets uppgift är att släppa loss den kraften – inte styra den.

Vi politiker pratar ofta tekniskt. Vi säger att vi ska bekämpa inflationen. Stimulera konjunkturen. Vidta tillväxtfrämjande åtgärder. Men det handlar i grunden om att öppna dörrar.

Att bygga ett samhälle där fler får känna tryggheten i en anställning eller ett eget företag – och stoltheten över att bidra.

Många i Sverige känner också oro. Inte bara för krigen där ute – utan för våldet här hemma.

Gängvåldet kryper närmare. Och de flesta offren blöder inte – men bär ändå sår. Det är mamman som inte sover efter skolans veckobrev om rekrytering på skolgården. Det är företagaren vars butik står tom. Det är den unga föreningsledaren som slutar – för att orka leva vidare.

Jag vet att vi politiker ibland låter hårda. Vi talar om fler poliser, längre straff, snabbare ingripanden. Och jag säger det ärligt: det är inte för att vi vill. Det är för att vi måste.
Vi gör det för att alla barn ska känna sig trygga i skolan.
För att företag ska kunna växa, även i områden som kallats ”utsatta”.

För att ingen människa – oavsett tro – ska tveka inför att gå till sin kyrka, sin moské eller sin synagoga.
För att journalister inte ska tystna under hot. Och för att demokratin inte ska vittra av hat.

Jag tror på Sverige. Inte som det var – utan som det kan bli.

Ett land där fler får känna stolthet över sitt arbete.
Där fler känner trygghet i sin vardag.
Där fler vågar drömma – och vet att hårt arbete lönar sig.

Vi har så mycket hopp, mod och driv i vårt land. Det ska vi släppa loss – inte kväva i byråkrati och misstro.

Så låt oss börja här – just här, på Spånga IP. Här där idéer får vingar, och där berättelser möts. Här där vi utlandsfödda inte är siffror eller andelar – utan drivkrafter i ett Sverige som vill mer. Ett Sverige där fler får blomstra. Där varje människa får känna hopp, trygghet och framtidstro.

Låt oss börja här. För demokratins hjärta slår inte av sig självt.

Det slår genom oss.

Källa
Manuskript hämtat från regeringen.se (2025-06-12)

Taggar
Järvaveckan, Politiska tal

URI
https://www.svenskatal.se/tale/parisa-liljestrand-tal-vid-invigningen-av-jarvaveckan-2025